

Krisztus életet megújító kegyelme*

2Kor 12,9

■ KECZKÓ PÁL

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9)

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egészen biztosan sokan ráismernek a meghívón látható grafikában a budahegyvidéki templom ólomüvegablakára. Alig egy hónap múlva ünnepeljük majd felszentelésének a huszonötödik évfordulóját, s ha belépünk ebbe a templomba, egy bensőséges, letisztult közösségi tér vesz körül minket. A figyelmünk hamar az oltárra és mögötte arra az ólomüvegablak-kompozícióra terelődik, melynek színeit megelevenítik a kívülről bejövő nap sugarai, és amelynek közepén a meghívón is látható Golgota-ábrázolás áll. Páli terminológiával élve ez nem más, mint a cserépedény és a benne lévő kincs építészeti parafrázisa, még a színek is megfeleltethetők egymásnak: agyagedény és téglá, kincs és fényesen ragyogó isteni üzenet. Egy Krisztus egyházáért élő építész és közösség hitvallása a lényegről: hitről, kegyelemről, erőről és erőtlenségről. A keresztre feszítés eseményében ugyanis ott látjuk a hatalmasok, az elnyomók erejét, az ember hatalomvágyát és a szenvedő Jézus kiszolgáltatottságában az erőtlenséget. Ez azonban csak a látszat, ugyanis az ő önfeláldozásában, szolgálatában rácsodálkozunk Isten kegyelmének hatalmára, amely nem mások ellenében, hanem éppen másokért cselekszik.

Az emberiség történetében központi kérdés az erő vagy a hatalom témája: ki tudja legyőzni a

másikat, ki tud a másik fölé kerekedni, nagyobb erőt mutatni? Félelmetes, jelenünket beárnyékoló háborús konfliktusokat látunk magunk körül, amelyek fájdalmát és tragédiáját emberi életek százezreiben, egészségüket, otthonukat, családtagjaikat elveszített emberek millióiban mérjük. Valóban csak ez az egy út létezik? Az erő, a harc útja, a másik legyőzésének, megsemmisítésének az útja? Goda Gyula a konfliktuskezeléshez írt bevezetőjében írja le a következő mondatokat: „A világ egyik fele úgy él, hogy nyerni akar, megpróbálja elkerülni a veszteségeket. Az erősebb mindig megeszi a gyengébbet, a nagyobb a kisebbet. Ugyanakkor figyeljük meg, hogy milyen sok együttélés és együttműködés van a világban!” Harc vagy együttműködés, versengés vagy kooperáció?

Krisztus népe számára az egyháztörténetben is sokszor kérdés volt, hogy a Krisztus megváltását hirdető örömhírnék a birtokában miként jelenjen meg ebben a világban. Ez ma is központi kérdése az egyháznak. Igen, volt idő, és ezt bűnbánattal el kell mondanunk, amikor a válasz a hatalom, az erő volt. Luther a maga korában a *theologia gloriae* és a *theologia crucis* szembeállításával foglalt állást ebben a kérdésben. A dicsőség vagy a hatalom teológiája helyett az egyháznak a keresztes teológiáját kell hirdetni, Krisztusra, a megváltásra, az ő útjára irányítva a figyelmet, úgy, ahogyan ezt a maga helyén a bevezetőmben említett oltárkép is teszi. Krisztus keresztre a mennyet és a földet, Istent és az embert kötötte össze. Jézus áldozata azt hirdeti, hogy Isten számára milyen fontos a világ, a vele való kapcsolat. Krisztus ereje tehát nem elválaszt vagy legyőz, hanem összekapcsol Istennel és összekapcsol egymással minket.

* Elhangzott a Deák téri evangélikus templomban 2026. február 28-án megrendezett püspökiiktatás ünnepi istentiszteletén.

Ebben a hónapban két fontos évfordulónk is van nekünk, evangélikusoknak. Százhusz éve született Dietrich Bonhoeffer evangélikus lelkész, teológus, a Hitvalló Egyház lelkésze és mártírja, akit a flossenbürgi táborban végeztek ki. Szintén a hónap elején emlékeztünk Ordass Lajos püspökre születésének százhuszonötödik évfordulója alkalmából, akit koholt vádak alapján több évi börtönbüntetésre ítélték, majd megfosztották minden egyházi szolgálati lehetőségétől. A kegyelem és az evangélium szálai fűzték egybe kettőjük életét, amiben egyaránt jelen volt az erő és az erőtlenség. Látszólag a földi, világi hatalom diadalmaskodott felettük. Másfelől, ha az ő bátorságukra, hitvalló életükre gondolunk, valamit megsejtünk abból a krisztusi erőből, amelyről Pál tanúságot tesz. Ordass ezt írja az idézett páli igekapcsán: „Boldogság megtapasztalni, hogy nincsen olyan szenvedéses mélység, ahová Isten keze el ne érne, és ne tudna fenntartani.”

Ebből talán körvonalazódik az a kép, az az elsődleges irány, amit a személyes életemben, de Krisztus népével kapcsolatban is vallok: *Krisztus életet megújító, megtartó kegyelmét hirdetni ebben a világban*. Azzal a bátorsággal és rendíthetlenséggel, amelyet hitvalló eleink is felmutattak. Krisztus ereje minden más erőtől különbözik, mindennél nagyobb: emberi életeteket változtat meg, közösségek gyógyulását eredményezi, valódi békeséget teremt, igent mond a másokra, aki-ben társat és nem ellenséget lát.

Gabriel Garcia Márquez *Száz év magány* című regénye az egyik kedvenc könyvem, melynek nemrégiben jelent meg a megfilmesített változata. Az élet gazdagságáról, de az emberi gyarlóságról, sorsszerűségről is szóló alkotás a Buendía család hat generációjának történetét meséli el, érintve Kolumbia történelmének egy-egy kor-

szakát is. A rendkívül mozgalmas, sokszor meszeszerű, mágikus realista műfajú regényben ott vannak előttünk a különböző nemzedékek képviselői, életük, jó és rossz döntéseik és azok sokszor súlyos következményei. A háttérben pedig ott van Ursula Iguarán, a családalapító édesanya, aki fáradhatatlan erővel küzd a család egységéért, a félresiklott életekért. A filmsorozat hívta fel a figyelmemet az ő kiemelkedő és meghatározó szerepére. Együtt sír és együtt örül övéivel, valami határtalan szeretettel próbálja egyben tartani a közösséget, ha kell, együtt szenved velük. Az események középpontjában sokszor másokat látunk, mégis mintha az ő szerepe lenne a legfontosabb az egész regényben. Talán ebből az önzetlen, másokért élő anyai attitűdből jön az anyaszentegyház kifejezésünk is, melynek lényege a szolgálat ezért a világért, mindenkiért, azzal a krisztusi erővel, amely nem legyőz, hanem felemel, gyógyít, új távlatokat nyit.

Kedves Testvérek! A meghívón szereplő képpel kezdtem igehirdetésem, hadd fejezzem is be azzal. Nagyon rövid idő alatt kellett elkészíteni, hogy mihamarabb postázni tudjuk. Elöttem van a pillanat, amikor a nyomdából érkező első példányokat kézbe veszem. Gyönyörű a kártya képes fele, de a másik oldalon olyan kicsi a betűméret, hogy szemüveg nélkül alig tudom elolvasni! Először megijedtem, hogy egy ilyen bosszantó hiba miatt újra kell nyomtatni az összeset. Ám hamarosan rájöttem, hogy ennek is üzenete lehet. Arról szól, amit a magam szolgálatában is a legfontosabbnak tartok: Krisztus erejéről, az ő kegyelmének a középpontba állításáról: a messziről is jól látszó Golgota a lényeg. A meghívó szövegének az első mondata az, ami igazán fontos: „*Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” Elég. Elég nekem, elég nekünk! Ámen.